

Székelyhidi Zsolt
TEREMTÉS KÖNYVE
– *részletek* –

ÁBRAHÁM TÖRTÉNETE
(Ter. 12. 1-9.)

Mennyivel
életszerűbb
lenne
veled
tölteni
a napot.
Csak
engedni
hódnak,
ha kétely
hűtne
benn.
Fogni
vállad,
hozzád
beérni.
Odamelegedni
úgy szorosan.
Hón szeretni.

Testemként
tartlak.
Nem
tudom,
hogy
engedheted
magad

ennyire el.
Talán
szükséged
van néha
az én
önzésekre.
Oltárként
kerekedek fel,
mindhiába,
ha benned
kés forog.

ÁBRAHÁM EGYIPTOMBAN
(Ter. 12. 10-20.)

Visellek,
mint te
önsúlyodat.
Napról
napra
talpamra
állsz.
Életben
maradásodhoz
megtévesztéssel
jutottál.
Felfutó,
felfoghatatlan
ember.
Helyetted
csapom ki
őket,
akiket
becsaptál.
Csorba
arcod

tükrözik,
mégis
félni és
utálni fognak.
Összetörnek.
Ember
maradhatsz.
Ónnehéz
szavakból
áll össze
foncsorod.

A NÉGY KIRÁLY HADJÁRATA
Ter. 14. 1-16.

Leharcoltátok
magatokat,
a szentség
elhullott
jószággént,
kitekert
pózban
előttetek.
Lejárt
harcosi
jótállásért
jajgattok,
közben
életek
mások
zsebébe
tették.
De Lótot
nem hagyom.

Rablók
jussa
hatalom,
királyok
veszte
is király.
Megharcolom
harcotok,
a szentségit,
Lótért,
felhúzza
lobogok.

MELKIZEDEK
(Ter. 14. 17-24.)

És ha
vissza-
fordítottam
elferdült
fejetek,
és ti szentül
megfogadtok,
hát nem kérek
többet
cserébe
szorító
ölelést,
csata-
fordulatot.
Csak titeket
vinnélek,
szép harcosok.